

วันที่ ...๑๑ กันยายน...๒๕๖๘...

เลขรับจังหวัด...๓๖๐๗๘

เลขรับหน่วยงาน ...๒๗๘๐

ส่วน/ฝ่าย... บริหาร
วันที่ ... 11 สิงหาคม 2568
เลขรับส่วน/ฝ่าย... 1222

เรียน ผอ.ศูนย์ ปก. เขต ๑๘ ภูเก็ต
เพื่อโปรดทราบ เผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษ
ทางวินัยกรณี "ทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา"

มอบ ทท.ร.อ. เต๋าวรร
web ศูนย์
↓

เรียน ผอ.ศูนย์ ปก. เขต ๑๘ ภูเก็ต

เพื่อโปรดทราบ

เพื่อโปรดพิจารณา

กมล

(นางสาวกรรณิการ์ ปภาரசีหิ)

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป

ข้อสั่งการ

- ศูนย์ ปก. เขต ๑๘ ประจำจังหวัดตรัง
- ส่วนยุทธศาสตร์และการจัดการ
- ส่วนป้องกันและปฏิบัติการ
- ส่วนสนับสนุนทรัพยากรกุ่มัย
- ส่วนฝึกอบรม
- ฝ่ายบริหารทั่วไป
 - ทราบ
 - ดำเนินการ
 - เวียน
 - ถือปฏิบัติ
 - เข้าร่วมประชุม

ข้อสั่งการ

วณ

(นายวสันต์ ไชยทวีวงศ์)

ผู้อำนวยการศูนย์ปก.เขต ๑๘ ภูเก็ต

(นายวสันต์ ไชยทวีวงศ์)

ผู้อำนวยการศูนย์ปก.เขต ๑๘ ภูเก็ต

บันทึกข้อความ

เลขที่รับ ๓๖๐๗๔
วันที่ ๑๑/๕/๖๘
เวลา ๐๙-๑๐

ส่วนราชการ..... กองการเจ้าหน้าที่..... ส่วนวินัย..... โทร. ๓๑๖๙

ที่ มท.๐๖๐๓/ว ๕๗๙๙๙..... วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง..... เผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษทางวินัยกรณี "ทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา"

เรียน หัวหน้าผู้ตรวจราชการกรม ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการกอง
เลขานุการกรม และหัวหน้าหน่วยงาน

ด้วยกองการเจ้าหน้าที่ได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษทางวินัยกรณี "ทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา" เพื่อให้เจ้าหน้าที่สังกัดกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเกิดความรู้ความเข้าใจ และใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ รวมทั้งการประพุดติและปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง เป็นไปตาม กฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยสามารถดูรายละเอียดได้จาก <http://www.disaster.go.th> (หน่วยงานภายใน/กองการเจ้าหน้าที่ : หนังสือเวียน/คำสั่ง/ประกาศ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดทราบ

(นายจตุรงค์ สุขพัฒน์)

ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

ปก.ก้าวสู่ทศวรรษที่ ๓

"เป็นหน่วยงานกลางในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ทั้งคนและสิ่งมีชีวิตทุกชนิด"

บทความเผยแพร่ความรู้ การดำเนินการทางวินัย

๕๕

“ทำร้ายร่างกายผู้บังคับบัญชา”

๙๙

เรื่องราวสุดช็อกที่เกิดขึ้นได้ในที่ทำงาน เพราะข้าราชการก็คือปุถุชนคนธรรมดา ซึ่งอาจมีโทสะ ความไม่พอใจ และความว้าวุ่นเกิดขึ้นในใจเป็นธรรมดา และในบางครั้งก็อาจเกิดกรณีการทะเลาะเบาะแว้งกันในที่ทำงาน จนอาจนำไปสู่การทำร้ายร่างกายกัน ซึ่งการกระทำดังกล่าวนอกจากจะเป็นความผิดอาญาแล้ว การที่ข้าราชการก่อเหตุทำร้ายร่างกาย ข้าราชการด้วยกันยังเป็นความผิดวินัย โดยจะเป็นความผิดวินัยอย่างไรร้ายแรงหรือไม่ และจะลงโทษระดับใด ก็จะต้องพิจารณาพฤติการณ์เป็นรายกรณีไป

เรื่องมีอยู่ว่า ในวันเกิดเหตุ นางสาว อ. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ ได้เดินไปที่โต๊ะของผู้อุทธรณ์ และสอบถามเกี่ยวกับงาน โดยใช้ถ้อยคำว่า “ทำงานมากก็ขี้ที่ที่แล้ว ไม่รู้ใจ ปัญญาอ่อนรีเปล่า” ทำให้ผู้อุทธรณ์เกิดความไม่พอใจ จึงได้ทำร้ายร่างกายนางสาว อ. โดยผลึกล้มไปที่พื้นแล้วกระแทกหรือเหยียบที่ใบหน้า ศีรษะและลำตัวของนางสาว อ. หลายครั้ง หลังจากนั้นนางสาว อ. ได้ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล โดยตามใบรับรองแพทย์ ฉบับที่ ๑ ระบุว่า มีอาการบวมโนที่ศีรษะด้านขวา มีแผลฉีกขาด มีแผลถลอกนิ้วกลางมือซ้าย ฉบับที่ ๒ ระบุว่า บาดเจ็บฟกช้ำที่ศีรษะ แขนขวา บาดเจ็บที่ชายโครงด้านขวา นางสาว อ. จึงได้แจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจ เพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้อุทธรณ์ ต่อมาต้นสังกัดมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์ จนกระทั่งได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.)

ส่วนในคดีอาญา ศาลมีคำพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีไม่ร้ายแรง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ ๒ ปี และคดีถึงที่สุดแล้ว

กรณีนี้ ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้อุทธรณ์จะกระทำการที่ไม่สมควร แต่พฤติการณ์ดังกล่าวไม่ร้ายแรงถึงขนาดเป็นเหตุให้เกิดอันตรายสาหัสแก่นางสาว อ. และในทางสอบสวนพบว่า นางสาว อ. มีส่วนทำให้ผู้อุทธรณ์ตัดสินใจกระทำเช่นนั้น เนื่องจากผู้อุทธรณ์และนางสาว อ. เคยมีปากเสียงกันมาก่อน และในวันเกิดเหตุผู้อุทธรณ์ถูกนางสาว อ. ใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมต่อว่า กดดันและยั่วยุจนเกิดการบันดาลโทสะ กรณีนี้จึงเป็นการขาดความสามัคคี และทะเลาะวิวาทกันในที่ทำงาน ประกอบกับในคดีอาญาศาลได้พิพากษาให้รอการกำหนดโทษ แสดงให้เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ไม่มีความผิดร้ายแรง จึงควรให้โอกาสผู้อุทธรณ์ได้กลับตัวและรับราชการต่อไป พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานรักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ลดโทษผู้อุทธรณ์เป็นลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

ติดตามเรื่องนี้จบแล้ว หวังว่าเพื่อน ๆ ข้าราชการที่อยู่ในสภาวะที่ถูกกดดันและบีบคั้นทางจิตใจ น่าจะมีวิธีการแสดงออกที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดผลในเชิงลบต่อตนเองและผู้อื่นแทนการแสดงพฤติกรรมดังเช่นกรณีของผู้อุทธรณ์รายนี้ เพราะนอกจากท่านจะถูกดำเนินคดีอาญาแล้วยังต้องถูกดำเนินการทางวินัยด้วย

